

Udskriftsdato: 19. december 2025

KEN nr 9488 af 30/08/2010 (Gældende)

Pressenævnets kendelse i sag nr. 2010-6-0986

Ministerium: Justitsministeriet

Journalnummer: 2010-6-0986

Pressenævnets kendelse i sag nr. 2010-6-0986

Resumé

Klager – en person – klagede over artiklen ”Overdirektøren for det hele” i Weekendavisen.

Pressenævnets begrundelse og afgørelse:

God presseskik

Weekendavisen har refereret voldgiftsrettens kendelse af 16. februar 2009 og Fogedretten i Næstveds kendelse af 2. november 2009 samt oplyst, at sidstnævnte var indbragt for Østre Landsret til afgørelse 31. marts 2010. Sådan som sagen foreligger oplyst, finder nævnet de omtalte kendelser korrekt refereret. Nævnet finder på denne baggrund ikke grundlag for at kritisere avisen for ikke at kontrollere oplysningerne om bestyrelsens begrundelse for at afsætte klager som overdirektør i 1998 eller obligationslånet yderligere, herunder ved forelæggelse for [K].

I overensstemmelse med det almindelige princip om redaktørens ret til at redigere mediet finder nævnet, at avisen har handlet inden for sin redigeringsret ved at udelade yderligere oplysninger om klagers uddannelses- og arbejdsmæssige forhold. Nævnet udtaler ikke sin kritik.

Nævnet finder heller ikke, at der på baggrund af de unøjagtigheder som påpeget af klager eller artiklens indhold i øvrigt er grundlag for at udtale kritik af Weekendavisen.

Det følger af medieansvarsloven § 36, stk. 3, at anmodning om genmæle skal fremsendes *skriftligt* til redaktøren senest fire uger efter offentliggørelsen af de faktiske oplysninger, der ønskes imødegået.

Efter det oplyste mødtes klager med avisens journalist den 22. marts 2010 og fremlagde artiklen med understregede passager samt gav sine mundtlige kommentarer hertil. Pressenævnet finder, at denne fremgangsmåde som udgangspunkt ikke kan anses for at opfylde lovens krav til en skriftlig anmodning om genmæle. Da Weekendavisen imidlertid ikke har gjort indsigelse over for fremgangsmåden, og parterne er enige om, at klager har anmodet om genmæle, afviser nævnet ikke spørgsmålet om, hvorvidt klager er berettiget til at få bragt et genmæle.

Det følger af medieansvarslovens § 36, stk. 1, at anmodning om genmæle i massemedierne over for oplysninger af faktisk karakter, som er egnet til at påføre nogen økonomisk eller anden skade af betydning, og som er blevet bragt i et massemedie, skal tages til følge, medmindre oplysningernes rigtighed er utvivlsom.

Under henvisning til navnlig avisens referat af og citat fra voldgiftsrettens kendelse af 16. februar 2009 finder nævnet, at der hverken vedrørende denne eller de øvrige passager er bragt faktisk forkerte oplysninger, der kan påføre klager skade af betydning. [K] er herefter ikke berettiget til at få bragt et genmæle.

[K] har klaget over en artikel i Weekendavisen den 12. marts 2010, idet han mener, at god presseskik er tilsidesat. Klagen omfatter endvidere [K]s anmodning om genmæle.

1 Sagsfremstilling

Weekendavisen bragte den 12. marts 2010 en artikel under overskriften ”Overdirektøren for det hele” og underoverskriften ”Arv og gæld. »Hun er ikke engang komtesse!« Lige pludselig og næsten ud af

det blå blev den 44-årige advokatsekretær Helene Danneskiold-Samsøe overdirektør for Danmarks femtestørste gods, men grevens fejde på Gisselfeld er ikke helt slut endnu. ” [K] har over for Pressenævnet fremhævet og nummeret de passager i artiklen, som han mener, indeholder grove, faktiske fejl. Disse er understreget (alene i Pressenævnets gengivelse). Af artiklen fremgik følgende:

”Kronede dage

Den nu forhenværende overdirektør, [K], var den [1] ellefte i rækken, men det stod ikke skrevet over hans vugge, at hans portræt en dag skulle være at finde i anegalleriet i slottets store sal. [K]s far, Christian, ernærede sig som freelance-journalist i Sverige, [2] og selv var han ansat som mekaniker og traktor-fører. Men i 1967 gav den ellers arveberettigede [3] greve Valdemar Danneskiold-Samsøe, der boede i USA, pludselig afkald på sin ret til Gisselfeld, og ifølge de ufravigelige arveregler gik overdirektørposten så over til en anden – [4] og fattigere – gren af familien. Først til [K]s farbror, Knud, dernæst til hans far og endelig til ham selv, i 1975.

Trods den sociale opstigning og [5] trods foretræde for den daværende statsminister Poul Schlüter lykkedes det dog ikke grev [K] at overbevise regeringen om, at Gisselfeld burde være en undtagelse, da loven om erhvervsdrivende fonde blev indført i [6] 1983. Den pålagde alle fonde at have en – delvis udefrakommende – bestyrelse, og greven måtte bøje sig og udpege en fondsbestyrelse. [7] Samtidig accepterede Justitsministeriet dog, at bestyrelsen var underlagt de gamle regler om, at overdirektørposten er arvelig inden for slægten Danneskiold-Samsøe. Men det forblev uafklaret, om bestyrelsen – som i andre fonde – har det sidste ord, hvis den bliver uenig med direktøren.

Og uenige, det blev de. [8] Efter længere tids uoverensstemmelser afsatte den daværende bestyrelse for Gisselfeld Kloster [K] som overdirektør for Gisselfeld i 1998. Samme år anlagde grevens advokat, Christian Harlang, en retssag mod Civilstyrelsen og en række bestyrelsesmedlemmer med det formål at få annulleret afsættelsen. Dommen faldt den 8. januar 2002. Greven tabte og ankede derefter dommen til Højesteret, men 14 dage før sagen skulle behandles, i 2007, hævdede han ankesagen og anlagde i stedet en ny retssag ved Østre Landsret bl.a. med påstand om, at Justitsministeriet i 1987 havde været forpligtet til at give dispensation, så Gisselfeld slet ikke skulle have en bestyrelse, [9] og at en ny bestyrelse, som var tiltrådt i 2002, ikke var lovlig.

Østre Landsret afsagde dom, den 26. juni 2009, og det var igen et nederlag til Harlang og greven.

Til gengæld havde juristerne kronede dage. I mellemtiden var der nemlig i 2007 begyndt en privat voldgiftssag mellem parterne, som skulle afgøre, hvorvidt det var berettiget, at [10] den oprindelige bestyrelse havde benyttet sin kompetence som den var blevet fastslået ved landsrettens dom af 2002, til at afsætte [K] som overdirektør i 1998. Voldgiftsretten bestod af højesteretsdommer Lene Pagter Kristensen, fhv. højesteretspræsident Jacques Hermann og professor, dr.jur. Lennart Lyngé Andersen.

Under sagen kom der blandt andet frem at [11] [K] uden bestyrelsens viden på Gisselfeld Klosters vegne havde underskrevet et notarpåtegnet amerikansk lånedokument på 40 millioner dollars. Lånet blev ikke til noget, fordi den daværende bestyrelse – uden at kende noget til lånesagen – ændrede tegningsretten for Gisselfeld, før en tinglysning af lånet kunne have fundet sted.

»Åbenbart uegnet«

Voldgiftskendelsen, der blev afsagt den 16. februar 2009, blev endnu et nederlag for [K]. Retten godkendte bestyrelsens beslutning i 1998 om at afsætte [12] [K] som overdirektør og begrundede bl.a. sin afgørelse med, at han »havde demonstreret en totalt manglende vilje og evne til at indordne sig under og samarbejde med klosterets bestyrelse,« og at han ved sin adfærd havde »vægtet hensynet til egne interesser langt tungere [13] end hensynet til klosterets forsvarlige virksomhed.« Som følge heraf anså voldgiftsretten [K] som »åbenbart uegnet til at varetage stillingen som overdirektør.«

Efter afsigelsen af voldgiftskendelsen anlagde greven i maj 2009 en ny sag ved retten i Næstved med påstand om, at voldgiftsavgørelsen ikke var gyldig, fordi den nuværende i 2002 valgte bestyrelse

efter hans mening ikke var lovligt valgt, og fordi hans manglende økonomiske ressourcer medførte, at sagen var ugyldig efter Menneskerettighederne. Han gjorde endvidere gældende, at de tre dommere i voldgiftsretten måske havde været inhabile. Sagen verserer fortsat ved retten i Næstved.

På trods af voldgiftsrettens beslutning har [K] nægtet at fraflytte Gisselfeld Kloster. Bestyrelsen slæbte ham derfor i fogedretten i Næstved, der den 2. november sidste år gav greven besked om at fraflytte Gisselfeld. Det gjorde han ikke. I stedet har han indbragt fogedrettens kendelse for Østre Landsret, hvorfra der kommer en afgørelse 31. marts i år. [K] skylder foreløbig den almenvelgørende fond Gisselfeld Kloster 1,3 mio. kr. i sagsomkostninger. Han har over for fogeden oplyst, at han ikke er i stand til at betale og intet ejer af værdi, som der kan gøres udlæg i. [14] For klosteret, der i 2009 gav et overskud på 2,4 millioner kroner og året efter 4,7 millioner, har striden siden 1998 og til nu kostet mindst syv millioner kroner i advokatregninger, retsgebyrer mv.

Senest har den afsatte overdirektør bebudet at han nu agter at anlægge en ny retssag med påstand om, at Gisselfeld skal overgå [15] til ham selv som privat ejendom. Han henviser til den klausul, som hans forfader, Christian Gyldenløve, indføjede, da han skrev sit testamente i Dresden i 1701, og hvori det hedder, at hvis nogen fremmed blander sig i klosterets sager eller »det skulle ordnes efter Hoffets favør,« hvilket i dag vil sige staten, ja da skal Gisselfeld øjeblikkelig ophøre med at være en stiftelse og i stedet tilfalde »den mig nærmeste,« som det hedder i testamentet, som vedkommende private besiddelse.

En påstand, der kan synes intrigant, hvis man ser på Danneskiold-slægtens stamtræ: Christian Gyldenløves »nærmeste« er nemlig ikke [K]s men derimod den 86-årige kammerherreinde Elisabeth Lassen, som er ud af slægtens ældste gren, men som ifølge de gamle bestemmelser ikke kunne være overdirektør, fordi hun er en kvinde.

Stolt

Grev [K] har fra først til sidst insisteret på sin førstefødselsret, og det er da heller intet under, at Peder Oxes gamle renæssanceborg er eftertragtet. Beliggende på Midsjtjylland i en frugtbar egn, rig på skove, søer og vandløb, tæt ved Susåens udspring, knejser Gisselfeld stolt over voldgravene, omgivet af knap 4.000 hektar jord, talrige tilhørende gårde og huse og et af landets fineste haveanlæg. Bag de svære, røde mure gemmer sig [16] i mere end hundrede værelser en kostbar samling af møbler, malerier og Sèvres-porcelæn. En pragtejeendom, der – hvis den kunne og skulle sælges – kunne indbringe mere end en halv milliard kroner.

[17] Undervejs i denne uendelige grevens fejde forsøgte den nye bestyrelse, der trådte til i 2002, at indgå et forlig. Bestyrelsen tilbød greven betalt bolig for livstid, et stort kontant engangsbeløb og en livsvarig pension i samme størrelsesorden som en højesteretsdommers, men han afviste forliget med den begrundelse, at han føler sig forpligtet til ikke at gå mod sine forfædres bestemmelser. I stedet har den nu 65-årige [K] ved voldgiftsretten fået tilkendt en pension, der er mindre end halvdelen af den pension, bestyrelsen tilbød ham, ligesom han heller ikke har fået hverken et kontantbeløb eller penge til bolig.

Under forligsbestræbelserne lå det også i kortene, at [K]s eneste datter, komtesse [A], kunne overtage stillingen som overdirektør, men heller ikke det kunne overtale greven, og for nylig har hun selv [18] takket nej til bestyrelsens tilbud om at blive ny overdirektør. Hun erklærer sig i et og alt enig med sin far, når det gælder striden.

I stedet bliver det hendes kusine, Helene Danneskiold-Samsøe, der kommer op og hænge blandt anerne på væggen, [19] og det synes hun egentlig selv er helt i orden i betragtning af omstændighederne og selv om [K], da han hørte nyheden i onsdags udtalte til Sjællandske Medier:

»Det er underligt, at én i vores familie ikke støtter denne sag, for det er jo et familietestamente. Hun er ikke engang komtesse! (Helene Danneskiold-Samsøe har en borgerlig far, red.)« Hun siger:

»Jeg er ked af de følger, som Gisselfeld-striden har skabt for Gisselfeld og min morbror, men jeg synes ikke, det er værdigt, at kampen fortsætter. Det er ikke mig, der har bestemt udfaldet i sagen

om afsættelsen. Jeg forholder mig til, at det er domstolene, der må afgøre, hvad der er ret og vrang i denne sag. Jeg forstår godt, at man kan føle sig forurettet over det, der er sket, hvis man holder sig strikt til ordlyden af de 300 år gamle bestemmelser, men man har også pligt til at leve i pagt med tiden. Bestyrelsen har jo ikke vendt ryggen til den gamle fundats, men bare tilpasset den vor moderne tid.«

Adel forpligter (ikke)

For Helene Danneskiold-Samsøe er »timing'en slet ikke så dårlig, når det nu skal være. Jeg er 44 og var da begyndt at gøre mig nogle tanker om, hvad jeg ville supplere mit liv med, når min datter på 17 flytter hjemmefra,« lyder det. Hun bor alene med sin datter i en lejlighed i København og er vokset op med en mor, der var kontoruddannet og receptionist.

»Jeg har levet et ganske almindeligt, borgerligt liv. Da jeg skulle have mit studentereksamensbevis, var det første rektor sagde, da han nåede til mig i rækken, at 'adel forpligter', og det syntes jeg var malplaceret, for udtrykket har egentlig aldrig sagt mig noget. Jeg har ikke sagt ja til stillingen af trods eller af pligt, men fordi jeg har lyst til det. Jeg synes, det er spændende at skulle prøves af på et felt, hvor jeg ikke har særlig meget erfaring. Jeg er meget nysgerrig efter at finde ud af, hvad jeg kan tilføre stedet, og hvordan jeg kan sætte mit aftryk. For første gang har jeg muligheden for at præge begivenhederne,« siger den nye overdirektør.

Som efterkommere efter Christian V anses slægten Danneskiold-Samsøe i den officielle rangorden for at være den fineste danske adelsfamilie, og nu skal [20] Helene Danneskiold-Samsøe til at gå til nytårskur hos Dronningen.

»Det bliver da meget sjovt at prøve, og det er en del af opgaven. Jeg er hverken nervøs for det eller for noget som helst andet. Hvis jeg bare havde skyggen af tvivl om, at jeg kunne klare opgaven, havde jeg ikke sagt ja. Det eneste, jeg har overvejet, er, at jeg vel nu holder op med at være anonym. At jeg ikke længere kan gå ned ad gaden uden at blive genkendt. Jeg er ikke så pjattet med at skulle i bladene, men så længe, det er linket til godset og jobbet, er det okay,« siger hun. Og tilføjer så:

»Selvfølgelig har jeg slægtsfølelse. Jeg vil da gerne bane vejen for mit barn og mine børnebørn, og jeg synes, det ville være et kedeligt punktum at sætte for vores gren af familien, hvis der ikke var nogen, der turde sige ja.«

Øvrige oplysninger

Efter offentliggørelsen af artiklen korresponderede Weekendavisen og klagers datter, [A], vedrørende indholdet til en ny (ikke offentliggjort) artikel. Avisen skrev herunder i e-mail af 23. marts 2010 bl.a. følgende til klagers datter:

»Mht. det stærkt omdiskuterede spørgsmål vedr. den amerikanske obligation, så har jeg nu set det omtalte dokument (Jeg eftersender det pr. mail, hvis du ønsker det). Det er jo underskrevet med notar-påtegning, og det er jo derfor, at voldgiftsretten har fundet, at der var tale om mere end blot sondringer. Dette spørgsmål er ikke afgørende for den type artikel, jeg planlægger, men jeg vil da gerne have, at [K] forholder sig til det.»

[A] svarede ved e-mail af 24. marts 2010 bl.a. følgende:

»Det, at obligationen blev underskrevet med notarpåtegning, ændrer ikke ved det faktum, at denne obligation intet havde med Gisselfeld at gøre. Det var udelukkende et privat anliggende mellem min far og hans bror Ulrik.

Lige præcis dette spørgsmål er vigtigt at præcisere i den kommende artikel, da obligationen i din artikel fra 12. marts 2010 nemlig bliver fremlagt, som om den har relation til Gisselfeld.

Vi håber således, at du har en intention om at nævne dette eller citere min far for det, da det er chokerende, at voldgiftskendelsen lagde vægt på denne obligation uden umiddelbart at have undersøgt

sagen til bunds, men i høj grad stolede på bestyrelsens udsagn. Min far vil med glæde forholde sig til spørgsmålet igen.

Obligationen er en af hovedgrundene til, at min far har startet sagen mod voldgiftskendelsen i Næstved Byret.”

[K] indgav ved e-mail fredag den 9. april 2010 kl. 23.32 klage til Pressenævnet (modtaget mandag den 12. april 2010).

2 Parternes synspunkter

2.1 [K]s synspunkter

[K] har anført, at artiklen blev offentliggjort, uden at avisen havde hørt klagers version af sagen. Efter offentliggørelsen ringede klager til journalisten, der oplyste, at han forgæves havde forsøgt at få fat i klager. Han kunne tilsyneladende ikke finde klagers telefonnummer, som ellers er offentligt tilgængelig. Under samtalen aftaltes et møde den 22. marts 2010 med henblik på at lade klager komme til genmæle i avisen.

Under mødet påpegede klager og dennes datter de alvorlige faktiske fejl i artiklen (disse er understreget og nummereret under punkt 1. Sagsfremstilling). Journalisten var imidlertid ikke synderligt interesseret i klagers version af sagen. Efter mødet henvendte journalisten sig med nogle ekstra spørgsmål, som blev besvaret, men klager fik aldrig genmæleteksten til gennemlæsning som forlangt på mødet.

Til de faktiske fejl har klager bl.a. fremhævet følgende:

- Klager er uddannet fra Lyngby Landbrugsskole, har en driftslederuddannelse og arbejdet som landbrugselev på en række godser i Sverige. Omtalen ”traktorfører og mekaniker” er en faglig nedgørelse og får klager til at fremstå som inkompetent til at drive et gods som Gisselfeld med land- og skovbrug som hovederhverv. Koblet sammen med løgnen om, at klager i 1990’erne skulle have kørt godset økonomisk i sæk, bliver ovennævnte endnu en brik i bestyrelsens karaktermord på klager, som journalisten er pennefører for.

- Voldgiftssagen fremstilles fejlagtigt som en objektiv dom over klager og hans virke som overdirektør på Gisselfeld. Dette er langt fra sandheden. Journalisten udelader væsentlige oplysninger, såsom at klager ikke fik beskikket en advokat til at repræsentere sig.

- Udsagnet ”Voldgiftskendelsen, der blev afsagt den 16. februar 2009, blev endnu et nederlag for [K]. Retten godkendte bestyrelsens beslutning i 1998 om at afsætte [K] som overdirektør og begrundede bl.a. sin afgørelse med, at han »havde demonstreret en totalt manglende vilje og evne til at indordne sig under og samarbejde med klosterets bestyrelse,« og at han ved sin adfærd havde »vægtet hensynet til egne interesser langt tungere end hensynet til klosterets forsvarlige virksomhed.«” er faktisk forkert, hvilket klager har dokumenteret over for offentligheden og myndigheder. Alligevel beskriver journalisten ensidigt modpartens version af virkeligheden.

- Avisens gengivelse af obligationshistorien er forkert. Det pågældende dokument var alene en forundersøgelse til en mulig investering. I en skrivelse til Sjællands Statsamt af 12. november 1998 anmodede klager om at få forarbejdet til obligationslånet makuleret, hvilket skete. Obligationslånet nåede således ikke at blive tinglyst eller påstemplet og er ikke gyldigt, som bestyrelsen og voldgiftskendelsen hævder. Det er således ikke korrekt, når avisen skriver, at den ændrede tegningsret forhindrede klager i at optage lånet.

2.2 Weekendavisens synspunkter

Weekendavisen har anført, at ansættelsen af den ny overdirektør på Gisselfeld Kloster blev offentliggjort på et pressemøde onsdag den 10. marts 2010. Det lykkedes ikke avisen at få fat i klager inden deadline torsdag middag (11. marts 2010). Avisen fandt det dog forsvarligt at bringe artiklen uden først at indhente klagers kommentar, idet der ikke fremkom belastende oplysninger, som ikke på forhånd var efterprøvet.

Oplysningerne vedrørende ”obligationshistorien” er hentet fra voldgiftsrettens kendelse. Af kendelsen (side 111) fremgik det, at bestyrelsen først i 2007 blev bekendt med lånedokumentet, hvorfor der også er belæg for artiklens formuleringer ”uden bestyrelsens vidende” og ”uden at kende noget til lånesagen”. Af kendelsen fremgik endvidere følgende (side 122):

”De oplysninger, som er fremkommet om, at indklagede i foråret 1997 tilsyneladende har arbejdet med planer om at pantsætte klosteret uden om bestyrelsen for et meget betydeligt beløb (se overfor s. 110-111) tyder endvidere på, at indklagede har haft planer, som kunne have været endog særdeles risikable for klosteret, såfremt bestyrelsen ikke i februar 1997 have sørget for at ændre tegningsreglen i tillægsfundsatsen ad 8, pkt. g.”

Klager henvendte sig efter offentliggørelsen til avisen, og avisens journalist tilbød i den forbindelse et interview, hvor klager fik mulighed for at gøre opmærksom på eventuelle faktiske fejl. Interviewet med klager og dennes datter blev gennemført den 22. marts 2010. Ved denne lejlighed fremlagde klager en kopi af artiklen med understregninger (identisk med Pressenævnets gengivelse) af de passager, hvor han mente, der var fejl. De understregede steder blev gennemgået, men der fremkom ingen oplysninger om faktisk forkerte oplysninger af betydning, idet disse begrænsede sig til klagers påtegning om, at:

- Overdirektørposten blev overtaget af klagers fars halvbror, altså ”halvfarbror” og ikke klagers farbror.
- Klager ikke ”fik foretræde” for tidligere statsminister Poul Schlüter, men at der var tale om en telefonsamtale.
- Lov om erhvervsdrivende fonde ikke som oplyst ”blev indført i 1983”, men først trådte i kraft i 1984 (loven blev dog vedtaget i Folketinget i 1983).
- Klager fandt det mangelfuldt, at avisen ikke nævnte, at han havde en landbrugsuddannelse. Klager bekræftede dog, at han faktisk havde arbejde både som mekaniker og som traktorfører.

Interviewet blev imidlertid ikke bragt i avisen, da en anden avis i mellemtiden havde bragt et stort interview med klager om samme emner. Da klager ikke over for avisen har påpeget fejl i artiklen, som rækker ud over petitessegrænsen, mener Weekendavisen ikke har handlet i strid med de presseetiske regler.

3 Pressenævnets begrundelse og afgørelse:

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget:

Axel Kierkegaard, Hans Peter Blicher, Lene Sarup, og John Meinert Jacobsen.

God presseskik

Weekendavisen har refereret voldgiftsrettens kendelse af 16. februar 2009 og Fogedretten i Næstveds kendelse af 2. november 2009 samt oplyst, at sidstnævnte var indbragt for Østre Landsret til afgørelse 31. marts 2010. Sådan som sagen foreligger oplyst, finder nævnet de omtalte kendelser korrekt refereret. Nævnet finder på denne baggrund ikke grundlag for at kritisere avisen for ikke at kontrollere oplysningerne om bestyrelsens begrundelse for at afsætte klager som overdirektør i 1998 eller obligationslånet yderligere, herunder ved forelæggelse for [K].

I overensstemmelse med det almindelige princip om redaktørens ret til at redigere mediet finder nævnet, at avisen har handlet inden for sin redigeringsret ved at udelade yderligere oplysninger om klagers uddannelses- og arbejdsmæssige forhold. Nævnet udtaler ikke sin kritik.

Nævnet finder heller ikke, at der på baggrund af de unøjagtigheder som påpeget af klager eller artiklens indhold i øvrigt er grundlag for at udtale kritik af Weekendavisen.

Det følger af medieansvarsloven § 36, stk. 3, at anmodning om genmæle skal fremsendes *skriftligt* til redaktøren senest fire uger efter offentliggørelsen af de faktiske oplysninger, der ønskes imødegået.

Efter det oplyste mødtes klager med avisens journalist den 22. marts 2010 og fremlagde artiklen med understregede passager samt gav sine mundtlige kommentarer hertil. Pressenævnet finder, at denne frem-

gangsmåde som udgangspunkt ikke kan anses for at opfylde lovens krav til en skriftlig anmodning om genmæle. Da Weekendavisen imidlertid ikke har gjort indsigelse over for fremgangsmåden, og parterne er enige om, at klager har anmodet om genmæle, afviser nævnet ikke spørgsmålet om, hvorvidt klager er berettiget til at få bragt et genmæle.

Det følger af medieansvarslovens § 36, stk. 1, at anmodning om genmæle i massemedierne over for oplysninger af faktisk karakter, som er egnet til at påføre nogen økonomisk eller anden skade af betydning, og som er blevet bragt i et massemedie, skal tages til følge, medmindre oplysningernes rigtighed er utvivlsom.

Under henvisning til navnlig avisens referat af og citat fra voldgiftsrettens kendelse af 16. februar 2009 finder nævnet, at der hverken vedrørende denne eller de øvrige passager er bragt faktisk forkerte oplysninger, der kan påføre klager skade af betydning. [K] er herefter ikke berettiget til at få bragt et genmæle.

Afgjort den 30. august 2010